

bage i 1998, om at få moderniseret straffeloven og strafferammerne.

Derfor har SF også lige siden forsøgt at holde sig inden for den ramme, som vi fra Folketingets side fik lagt ned over Straffelovrådet. For os at se er det meget vigtigt, at vi giver Straffelovrådet tid og ro til at behandle den meget store opgave seriøst.

Derfor var vi også på den støttende side, hvad angik den tidligere regerings forslag, fordi de jo netop ikke gik ind og vægtede anderledes. Det var stadig væk en ramme på 10 år, der var den yderste.

Grunden til, at SF støttede lovforslaget oprindelig og også støtter det nu, er, at voldtægt er noget af det mest ydmygende og forfærdelige, et menneske kan blive udsat for. Derfor har det altid været en kilde til undren for os, at man systematisk har haft en højere afsagt straf, når det drejer sig om røveri, hvor strafferammen er præcis den samme: 6 år og under skærpene omstændigheder 10 år. Derfor støttede vi, at man lavede om på strafferammen, således at man kun havde en 10-års-strafferamme.

Det er også vigtigt for SF at få understreget gang på gang, at det er utrykshedskabende for den kvinde, der ser sin voldtægtsmand på gaden få dage efter. Det virker ikke, som om samfundet tager forbrydelsen alvorligt, hvis der ikke sker en hurtig afstraffelse af den pågældende gerningsmand.

Dér er jeg fuldstændig klar over, at justitsministeren har et pænt stort arbejde foran sig, men jeg håber inderligt, at justitsministeren i sit fremtidige arbejde vil sikre, at der sker en prioritering her.

Men det er ikke nok. Det er også krænkende for kvinden, hvis hun ikke oplever, at samfundet med alt det, der står i samfundets magt, forsøger at få kvindens psyke genoprettet: hurtig psykologhjælp, revalidering osv., hvis det er nødvendigt. For noget af det, som man kan opleve som senfølger, når man har været udsat for voldtægt, er, at hele ens liv i virkeligheden smuldrer.

Kl. 15.55

Der har systematisk ikke været nogen interesse i Folketinget for at tage det her alvorligt. Derfor var jeg glad for, at fru Birthe Rønn Hornbech i sine kommentarer til fru Line Barfod gjorde opmærksom på, at hvis det handlede om økonomi, så var regeringen med. Jeg ser da derfor frem til, at regeringen vil støtte SF's forslag om særlige foranstaltninger for ofre.

Men noget af det, som også er meget, meget vigtigt, er, at man forhindrer fremtidig kriminalitet: At en voldtægtsforbryder ikke gentager sin forbrydelse. Derfor skal justitsministeren også kvitteres for, at hun for ganske få timer siden fra talerstolen, da vi havde spørgetime, understregede, at det drejede sig om behandling af folk under en straf. For hvis der ikke sker en ordentlig, systematisk, velbegrunnet, videnskabelig behandling af mennesker, der har begået kriminalitet, så er det eneste, de får ud af at komme i fængsel, at de bliver bedre til at være kriminelle, når de kommer ud igen.

Jeg er glad for, at justitsministeren har prioriteret det, og jeg ser frem til, at der kommer til at ske noget på det her område.

Men hvordan forebygger vi derudover fremtidig voldtægt? Vi skal have forbedret SSP-samarbejdet. Jeg snakkede forleden dag med en kriminalbetjent, der susede rundt på nogle københavnske skoler, og hvor han i 8.-9. klasse konfronterer de unge med: Hvad er det, der sker, når man går med bar navle? Hvad er det, der sker, når drengene ikke respekterer én?

Et nej er et nej, og det skal ungerne vide på et meget tidligt tidspunkt. Det skal over i rygraden. Men et nej skal også være et nej, et gennemført nej, pigen står ved. Det øvede vi os meget på i 1970'erne. Det stod kvindebevægelsen for at lære os andre. Det skal vi have genlært vores piger i dag, og drengene skal forstå, at et nej er et nej. Så øget indsats for forebyggelse tror jeg også er en af vejene frem.

Jeg har ikke styr på, i hvilket omfang det er korrekt, at antallet af voldtægter er stigende. Men det, jeg i hvert fald kan huske, er, at professor, dr.jur. Flemming Balvig i slutningen af 1980'erne og i begyndelsen af 1990'erne måtte konstatere i en undersøgelse, at antallet af voldtægtsforbrydelser på det tidspunkt var nedadgående, og at vurderingen og begrundelsen for, at det var for nedadgående, var, at kvinderne i langt højere grad var blevet ligestillet, i langt højere grad havde mod og kvindehjerne til at tage ansvar for eget liv. Det vil sige, at drengene simpelt hen ikke turde.

Det er det der spring ud, hvor vi skal have genlært vores piger, at et nej er et nej, og så skal vi under alle omstændigheder holde fast i, at drengene skal forstå, at et nej er et nej, uanset hvilken alder de i øvrigt har.